

Over Jotie...

We groeiden op in dit stadje waar kneuterigheid het hoogste gemeengoed was. Waar brave burgers zich verschuilden achter muren van goed fatsoen waarbinnen het koper blonk op de geboende meubelen en de spreuken van “bond zonder naam” de dekmantel waren voor overspel en bastaardkinderen. Maar naar buiten toe was alles “peis en vree” en het orgelpunt van de week was de zondagse hoogmis en ons jaarlijks carnaval, “de bierfeeste” waar Adriaan Brouwer, visueel chroniqueur van ’s mens laagste driften, voor één dag mocht regeren. En “ buitenshuis” lag dan besloten binnen de vier muren van onze markt, en bij uitbreiding door de stadswallen, die het stadje eens verdedigden tegen invallen van buitenaf, maar die nu als spookrestanten probeerden alles te weren, wat de kleffe, muffe rust, waarin die kleinburgerlijkheid kon blijven gedijen, zou kunnen verstoren...

Binnen die muren waren achterklap en roddel “Bon Ton”, de ergste zonde die men kon bedrijven was zich zelf boven het maaiveld verheffen want dan waart ge ne “nen veugelschrik” met de allures van een heidens beeld...Alle imaginatie, iedere extravagantie waren uit dit oord verbannen, zoals vel verdroogd en vlees verteerd zijn in een oud knekelhuis, en derhalve verhieven we onze verbeelding tot een voor ons “levende wereld”...We werden prinsen van een zelf geschapen “Cour des Miracles” , in onze doolhof, dat netwerk van andersdenkenden, dat weefsel van vrije geesten en libertijnen, hadden we een complete hofhouding met een oppernar, een hofschilder, courtisanes en tutti quanti...In onze verborgen wereld, smokkelden we langs geheime tunnels alles wat nieuw, anders en vreemd was, binnen, en absorbeerden met gretigheid het geestesvoedsel dat de poorten naar nieuwe percepties opende, we schreden met de gratie van Sidharta door de straten, huilden als Steppewolven naar de maan, we tooiden ons met oosterse gewaden en geurden naar etherische oliën uit de Levant : de geur van mirre en wierook vulde de immense ruimtes van ons denkbeeldig paleis dat gelegen was in een oase in een betoverd woud waarvan we de grenzen konden aftasten en ze overschrijden...We koketteerden met het excentrieke van onze nieuwe goden, we ambieerden hun excentriciteit, we lachten en flirtten met wat de goegemeente slechts fluisterend durfde benaderen, het zwarte, de dood...

We trokken ons terug op geheime plaatsen waarvan we vermoedden dat er restanten van oeroude krachten waarden, en voerden er rituelen op die appelleerden aan voorchristelijke heidense rituelen en geheime cultussen uit verre windstreken....We koesterden alle gedachtengoed dat haaks stond op de verzuurde meligheid die regeerde in onze stad.....

Kortom we deden alles om uit te breken; om te ontsnappen uit dat keurslijf dat ons probeerde in te lijven, dat kleverig web dat ons wou inbinden en we ontkwamen tenslotte ...elk op onze manier.

De tekst is van Manuel, een jeugdvriend van Jotie T' Hooft, die hij voorlas op de Jotie sit-in in Oudenaarde voor radio Klara. Jotie stierf in de nacht van 5 op 6 oktober 1977 aan een overdosis cocaïne in Brugge, Assebroek. De drugsspuiten werden door degene die hem naar AZ St. Lucas voerde in het zuidervaatje gegoooid. Op www.ggf.be leest U bij acties & poëzie dierbare herinneringen aan deze dode dichter. Op Regiobrugge.be leest U éénhoorn <http://www.regiobrugge.be/lappersfortpoets.php?p=376> een gedicht dat we - gedichtendag 2008 - postuum opdroegen aan onze dode dichters Mark, Melanie en Jotie. <http://www.klara.be/cm/klara/1.104-searcharticle?tags=junkieverdriet> Op 28 juni 2009 schreef Ingrid, de weduwe van Jotie ons het volgende :

" Weet je, ik kwam haast nooit naar Brugge omdat ik het associeerde met Jotie's dood. Die schaduw lag erover. Sinds ik jullie en het Lappersfortbos leerde kennen, jullie gevecht en sprankelende eerlijke persoonlijkheden, ervaar ik dat als zo licht, krachtig en positief en dat heeft me bevrijd van een juk, een doembeeld rond Brugge. Brugge is nu niet meer op de eerste plaats die donkere plek waar J. stierf. Het is vooral en op de eerste plaats de plek voor mij geworden waar jullie Robin Hoods krachtige zwaarden smeden onder de zon en het gebladerte. Een tintelende intense vriendschapsstroom. " De dag ervoor mailde ik : ' Gisteren met Pauline Robin Hood zien sterven in BBC-serie www.bbc.co.uk/robinhood . Pauline was aangedaan. Maar zijn kompanen zeiden ' we are robin hood ' en streden verder. Robin vond het ook niet erg, daar hij terug naar Marion - eerder gedood door Gisburne - ging. Luc. '

"Waarom ben je gekomen ?" vroeg Herne, heer van de bomen en god van de bossen aan Robin Hood. ' Om mijn gelofte te breken ' Robin was bitter gestemd en moedeloos en voelde zich koud van binnen. "Dat kun je niet. Je bent uitverkoren. Er is geen ander" donderde de stem..."Jullie moeten je doel voor ogen houden" zei Herne. ' Het doel is onbereikbaar ' bromde Robin lusteloos. ' Mijn pijlen gaan verloren ' "Span dan je boog opnieuw" beval Herne. ' Waarom ? ' vroeg Robin wanhopig. ' Waarop moet ik richten als ik geen doel heb? ' "Je hoeft niet te richten" sprak Herne de jager kalm. "De pijn zal het doel vinden". (uit de honden van Lucifer, Robin May) Hernes stem weerklonk. " Om de zwakken te helpen, de hulpelozen te beschermen en te strijden tegen tirannie. Zo moet het zijn...Robin met de kap. " (alzo sprak Herne, de heer van de bomen en de god van de bossen in 'De man met de kap' van Anthony Horowitz)